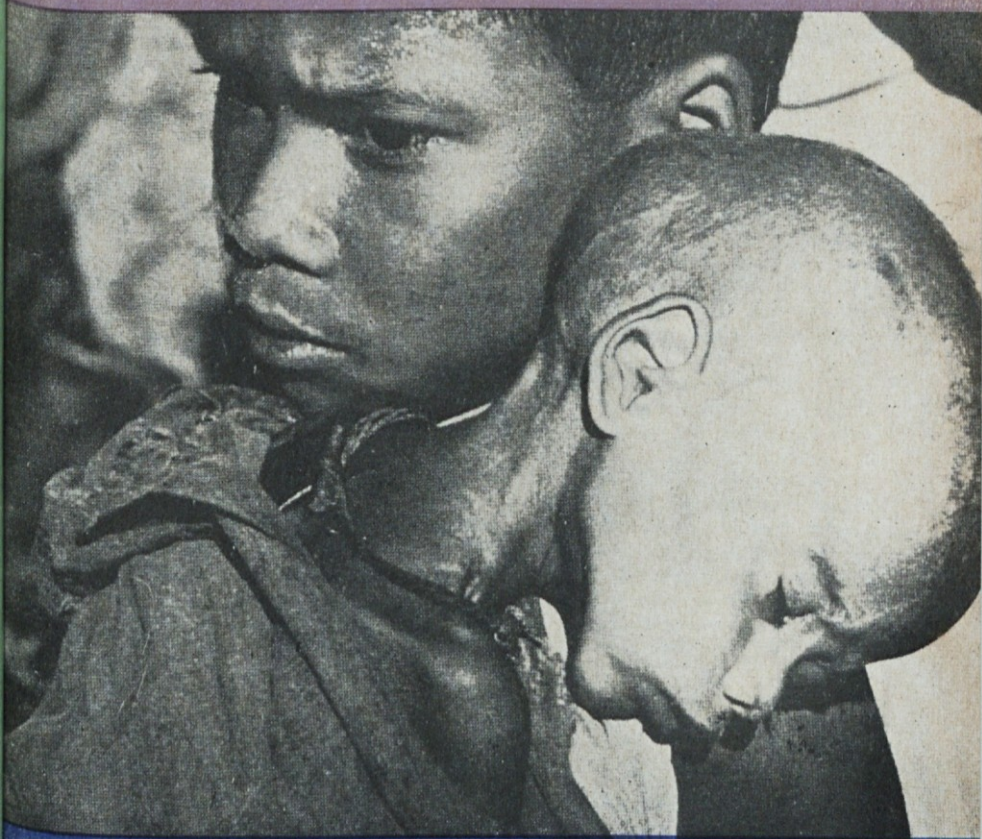

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIV., 7. JULIJ 1969

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

(Continuación)

No menos injusto es el desequilibrio existente en los países subdesarrollados, por lo que atañe a los bienes del espíritu, a comenzar por el bien cultural de la alfabetización. Como dato general hay que decir que la población iberoamericana es analfabeta en un 40 por 100, y que este índice sube hasta un 80 por 100 en el conjunto de los pueblos del Africa y del Asia. Las estadísticas referidas a cada país en concreto arrojan índices mucho más alarmantes. Unos ejemplos:

Senegal	94,4 %	de analfabetos	Pakistán	81,2 %	de analfabetos
Irán	87,2 %	"	Egipto	80,5 %	"
Marruecos	86,2 %	"	India	72,2 %	"
Irak	85,5 %	"	Turquía	61,9 %	"
Túnez	84,2 %	"	Indonesia	57,1 %	"

Las tintas se cargan violentamente si miramos a las previsiones para el futuro más inmediato: los países pobres progresan en su pobreza. Las razones son múltiples. Queda ya indicado el fenómeno de la expansión demográfica explosiva en casi todos los países subdesarrollados. Las consecuencias de este galopante aumento de la población se dejan sentir inmediatamente. La producción de materias alimenticias, por ejemplo, disminuye a un ritmo de 3 por 100 anual. Aumenta, indudablemente, el volumen absoluto de los alimentos en estos países; pero las bocas crecen a una velocidad mayor y el hambre llega más intensamente a unas mesas ya harto probadas por la falta de pan. Los países pobres son cada día países más hambrientos. Teóricamente, es cierto, en la mayor parte de los casos. El comercio internacional sirve para paliar esta deficiente producción nacional de comida; pero ¿a qué precio? Sencillamente al precio de empobrecer más y más a las naciones subdesarrolladas. Estos pueblos, pese a producir proporcionalmente menos alimentos, comienzan a comer más abundantemente en la mayoría de los casos; pero cada vez resulta más necesaria la contribución de las importaciones de comida desde el exterior.

El problema no sería demasiado grave si esas importaciones alimenticias no acrearían, muchísimas veces, una explotación injusta de los países alimentados por otros pueblos. Pero es el caso que estas insuficiencias radicales de los países subdesarrollados son parcialmente solucionadas por los países ricos en condiciones tales que aumentan progresivamente la pobreza de los pueblos pobres en beneficio de la riqueza de los países ricos. Por un plato de lentejas tienen que vender sus bienes radicales los países pobres. El más cruel liberalismo manchesteriano es ley en los intercambios internacionales. Lo ha denunciado con voz terrible la *Populorum Progressio*. ¿Qué es lo que ocurre?

Ocurre, sencilla y dramáticamente, que las relaciones económicas entre países pobres y países ricos se fundan en consideraciones, por parte de estos últimos, de prestigio nacionalista o de mero interés.

"Illuminare", oct. de 1968.

* Lepo prosimo vse naročnike, da sodelujejo z nami in po- *
* ravnaajo naročnino, najprej zaostalo, potem pa letošnjo, *
* če tega že niso storili! Bog povrni že vnaprej! *

BOŽJA MATEMATIKA

Občutje zmagoslavja nas prevzame, ko prebiramo statistike, ki govorijo, kako je v kakem kraju misijonsko delo napredovalo. In kaj lahko si predstavljamo, kakšno zadoščenje je za misijonarje, ki lahko vsako leto krstijo celo vrsto novih katehumenov. S kakšnim ponosom lahko poročajo iz Zgornjega Volta (Severozapadna Afrika), da je bilo tam pred desetimi leti nekaj nad 20.000 katoličanov, danes pa jih je čez 64.000, pa še 20.000 katehumenov zraven. Afriške številke včasih res presenečajo in očarajo. Misijonarjem pa povzročajo skrb, ker vedo, da niso več kos niti krščenim, kaj šele da bi mogli nadaljevati z misijonskim delom.

Če obrnemo list misijonskih statistik, bomo brali, kako je Kitajska popolnoma zaprta misijonskemu delu in Cerkev potisnjena v najbolj skrite katakombe. Brali smo in beremo, kako so morali misijonarji zapustiti cele pokrajine in kako se bodo morali tujci počasi umikati iz velike Indije. Z žalostjo sprejemamo sporočila, kako upadajo misijonski poklici in upadajo prav zdaj, ko misijoni kriče po njih. Dežele, ki smo jih v začetku stoletja imenovali misijonsko najbolj goreče, skoraj ne pošiljajo več misijonarjev in bo treba v najbližji bodočnosti pomisliti, kdo bo prevzemal njihove misijone, kjer zdanji misijonarji staré in umirajo.

Matematično natančno moremo premeriti aktiva in pasiva misijonskega dela. S statistikami moremo spraševati vest vsemu misijonskemu zaledju. Koliko žrtvujejo za rast božjega kraljestva katoličani ob njih, ki milijarde trošijo za vesoljske polete?

Tesnoba nas zajema in mladi ljudje se začenjajo spraševati: Je še vredno naprtiti si tak poklic, ki ni več moderen? Ali je sploh mogoče ustvariti si kariero v misijonskem poklicu, ki izgublja vso privlačnost sprči drugih, sijajnih možnosti?

Da, če bi bila na svetu samo človeška matematika, potem kljub mnogim sijajnim in pozitivnim statistikam začenja skrb glodati vse, ki ljubijo Cerkev.

A Bog ima svojo matematiko. Zavel je binkoštni veter; se ne prodaja, se ne vsiljuje, deluje počasi, a je vendarle tu. Delovanja božjega Duha pa ni moč meriti, se ne da zajeti v statistike, niti ne moremo uganiti, kje vse veje!

Koncilski očetje so nam povedali, da deluje Bog tudi med pogani, da milost lahko seže dlje kot vidna Cerkev. In če je nekoč zmogla Savla, kako ne bi vstali apostoli iz vrst ljudi, o katerih mislimo, da so daleč od Boga. Težko si predstavljamo, da bi na tleh organiziranega brezboštva moglo kliti kaj božjega. Pa sta vendar v porastu duhovniških poklicev Poljska in Jugoslavija na prvem mestu, bolje: sta edini deželi,

kjer so poklici sploh v porastu, razen misijonskih. Kaj se danes dogaja v Rusiji ali na Kitajskem, moremo samo slutiti. V trpljenju ljudi je Bog pričujoč na poseben način.

Božja matematika je povsem drugačna. Božje roke ne zadrži nobena zavesa, nobeni človeški programi, nobeno nasilje.

In danes je treba le močne vere vsem: misijonarjem v misijonih in misijonarjem v zaledju. In to vero je treba vliti naši mladini, ki skriva v sebi veliko idealizma, le ideale jim je treba pokazati. Če se pravdamo za drobiž, potem je ne bomo pridobili; če pa ji odpiramo pogled v razsežnost božjih načrtov in zamisli, jo bo ogrelo in osrečilo in mnogi bodo kljub našemu pritoževanju o njihovem pomehkuženju zrasli v one može in žene, ki bodo pripravljeni žrtvovati sami sebe za božje kraljestvo.

Morda je vredno ponoviti misel sv. Vincencija: Kadar je človeška onemoglost največja, takrat je božja prisotnost najbližja.

Vsem nam bi koristilo, če bi se naučili čim več božje matematike.

F. S.

Cerkev sv. Antona v Krišnanagarju v Bengaliji, kakor jo je narisal njen župnik o. Jože Cukale DJ.

MADEŽI ČLOVEŠTVA

BIAFRA

NA PRAGU NOVIH TEŽAV

RUDA JURČEC

Listi so te dni objavljali polno novic, da je blizu konec težav zaradi Biafre. Oborožene sile centralne vlade generala Gowana so prodrle globoko v zadnje obrambne postojanke, ki jih je še mogla držati vojska Biafre pod vodstvom Ojukwuja. Vladna letala še vedno sejejo grozo med prebivalstvo Biafre, umiranje sestradanih množic se nadaljuje — blizu bi bil torej razpad in propad biafrskega upora, ker se je medtem še zgodila tudi sprememba v Franciji — močni mož Francije general de Gaulle je prepustil oblast drugim, francoskega orožja za Biafro torej več ne bo. Govori se celo, da bo Ojukwu s svojimi oddelki odšel v gozdove in se vojskoval za samostojnost na gverilski način.

Najbolj so se nad vsem tem v zadnjem času razpisali angleški listi. Nakrat se je pojavilo javno mnenje, da vojskovanja v Nigeriji verjetno ne bi bilo, vsaj ne v tolikšni meri, če bi angleška vlada ustavila pošiljke orožja generalu Gowanu. Ta kritika angleške vlade je zajela sedaj z vso sila delavsko laburistično stranko, kjer se že govori, da bo zaradi napak v Afriki, ne gre samo za Biafro, ampak tudi za Rodezijo — predsednik vlade Wilson moral odstopiti. Kriza v Londonu pa bo še bolj zapletla zadeve v Afriki, ker si bo novi predsednik vlade moral še dolgo utrjevati položaj in si pridobiti tolik ugled, da bo mogel nastopiti z zadostno avtoriteto tako doma kakor tudi v svetu.

Stiska je velika in nekateri londonski kritiki silijo Wilsonovo vlado, da naj takoj ustavi pošiljanje orožja v Nigerijo. Vlada pa se brani, vendar menijo, da prešibko, ko Wilson izjavlja, da bi se moglo angleško

pošiljanje orožja ustaviti, če bi se tudi sovjetska vlada obvezala storiti isto. Toda to bi se zavleklo še mesece in mesece, ker se je medtem odkrilo, da tudi druge evropske države pošiljajo obema strankama za drag denar velike količine orožja, seveda zastarelega. Potrebna bi bila zato posebna evropska konferenca, kjer bi se podpisal dogovor o ustavitvi vsega poseganja v nigerijske zadeve. Toda taka politična konferenca ne bi mnogo pomagala, ker dajejo denar za nabavo orožja razne svetovne petrolejske družbe.

Evropsko pošiljanje orožja v Afriko je vzelo Evropi mnogo ugleda. Saj ga že ni ostalo mnogo, ko se je kopčala doba kolonializma. Toda strahotno trpljenje ljudstva v Biafri ni odprlo oči samo afriškim plemenom — tudi po vsem svetu se je razplamenel odpor; zlasti huda je postajala obsodba takega ravnanja med univerzitetno mladino po vseh univerzah Evrope in Amerike.

Tako se sedaj oglašajo razni strokovnjaki mednarodnega prava in socialnega skrbstva; trudijo se najti pravi izhod iz nevarne stiske. Londonski krogi priporočajo, naj se usmerijo vsi napor k temu, da bi vprašanje Biafre urejali afriški narodi sami, saj že imajo primerne ustanove ali dogovore med skupinami držav. Največ upov stavlja v Zvezo afriških držav. Evropski in drugi zunanji vplivi naj se čimprej umaknejo, dokler se po zgledu gverile v Biafri tudi druga afriška plemena še ne dvignejo s terjatvami po avtonomiji ali popolni državni samostojnosti. Takšna razdrobljenost pa bi celo Afriko pognala v kaos, kajti takih plemen je na stotine, in bi na koncu zmago dejansko dosegli komunistični elementi. Na eni strani bi nekatere komunistične države osrednje vlade podpirale z orožjem (kakor sovjeti v Nigeriji), istočasno pa bi kitajski ali Castrovi agenti s Kube hujskali ostala plemena drugo proti drugemu.

Če bi se to zgodilo, težav v Biafri še dolgo ne bi bilo konec, z raztegnitvijo na druge afriške države bi se pa kriza v novi, hujši obliki šele začela. Pesnik Senghor, črnski predsednik senegalske republike, uživa sloves enega najboljših sodobnih francoskih poetov: zdaj napoveduje še celo vrsto sporov in težav ter oznanja to dobo s pesniškim imenom: na pohodu je „renesance negritude“ — velik prerod črnstva, podoben renesansi 14. in 15. stoletja, ki je ustvarila temelje za moderno Evropo.

Veličastna misel — izvedla pa se bo, če jo bodo afriški narodi izvajali sami.

MISIJONARJI V BIAFRI:

Misijonarjev je čez 80, večinoma so Irci

Domačih duhovnikov čez 100

Sester: tujih 40, domačih okrog 200

Bratje Maristi: tuji 4, domačih 40.

SENGHOR, pesnik in
predsednik Senegalije, e-
den največjih mož v mo-
derni Afriki

Predsednik dobrotelne katoliške organizacije Caritas je na generalnem zboru v Rimu dejal: „Nekaj časa bom nesposoben prisostvovati kongresom in poslušati govore. Stalno so mi pred očmi prizori iz gozdov Biafre. Mislim, da smo dolžni ponavljati, kako nujno je treba storiti vse za ta dobrotelna središča v Biafri. Kako bodo čez sto let ljudje sodili tiste, ki so odgovorni za te strahote v letu 1969?“ Pripovedoval je, kako je na obeh straneh srečal poštene ljudi, ki si žele miru. A je dodal: „Za temi brez dvoma poštenimi ljudmi stojе drugi ljudje ali druge sile, ki imajo interes, da se ta strašna vojna nadaljuje. Čim dalj bo trajala, tem bolj bodo petrolejski vrelci dobivali na vrednosti. Če bodo ti ljudje nekoč postavljeni pred sodišča, kdo jih bo sodil? A čakanje na to sodbo morajo ljudje doli v Afriki drago plačevati.“

ŽUPNIK V KHARIJU

Oče STANKO PODERŽAJ, Indija

PASTIR

Po skoraj dveh letih ponovnega misijonskega župnikovanja v Khariju — prvo je trajalo deset let, od 1946 do 1955 — se vam spet oglašam s „pastirskim“ pismom. Po devetletnem službovanju med večidel gospodskimi Čandernagorci in med še večjo gospodo v Durgapurju sem spet dobesedno postal pastir.

Pasem šest volov. Po novem zakonu moraš namreč polja obdelovati sam, drugače jih izgubiš. Pripadejo obdelovalcu samemu. Misijon ima od tega obdelovanja bore malo prebitka. S kaplanom pač ne moreva sama za volovi po poplavljenih poljih brozgati. Treba je obdelovati zemljo z najetimi močmi. S temi pa je križ, zlasti ker je misijonarju kmetovanje pač le postransko opravilo.

Pasem predvsem čez 2100 „ovac in kostrunov“ in jih pripravljam za poslednjo sodbo. Precejšnji del te črede sega v oddaljene, v Gangesovem porečju dostikrat zaradi viharjev nedosegljive vasi.

Po vrnitvi v Khari sem hitro opazil, kako je prej vzorna fara v zadnjih nekaj letih duhovno oslabela. Zlasti žensk je pri maši zelo manjkalo. Spovedi je bilo razmeroma malo. Bolezni, naravne nezgode, lakota in pa vaški prepiri, vse skupaj je verski skupnosti zadalo globoke rane. Ljudje so postali nezadovoljni, razdražljivi, mlačni. Treba je bilo poseči v sršenovo gnezdo in biti pripravljen na pikanje. Tega ni manjkalo.

Dosedanja bilanca je še kar zadovoljiva. Tudi ženska stran je zdaj ob nedeljah polna, čeprav si morajo nekatere naše „dame“ obleko, tj. kos blaga, dostikrat kar možemo ogrinjalo, vsakikrat izposoditi.

KAMNIT PAŠNIK

Kakor naravoslovci temu predelu Indije pripisujejo razmeroma največ kač na svetu, je tudi v misijonskem pogledu naša dežela ena najtrših, najnerodovitnejših. V misijonskih poročilih iz drugih dežel berete o tisočih spreobrnjenih tu in o stotinah krščencev tam, o prelepih pogojih in o zadovoljivih razmerah, ko en sam samcat misijonar isti dan lahko pohiti na tri, štiri, pet središč... Tukajšnjih razmer v zemljepisnem, vremenoslovskem in družbenem pogledu nikakor ni moč primerjati z razmerami v razvitejših deželah, kjer misijonar razpolaga s cestami in hitrimi vozili. Če bi mi danes darovali avtomobil, ali vsaj žip, bi ga moral spraviti v hlev: tam bi razpadel, saj v našem kharijskem okrožju

niti s konjem nikamor ne morem. Samo motorno kolo mi služi, pa še to le v eno samo smer. Skoraj iste razmere so po drugih misijonskih postajah tega okrožja. Štiri milje južno od Kharija se že začne džungla: reke, blato do kolen, polja brez cest. Isto je na vzhodu in zapadu. Ko greš v deževni dobi samo v eno vas maševat, se izmučiš do kraja. Iti je treba peš, s privihanimi hlačami, v eni roki dežnik (ob nalivih nima nobene koristi), v drugi palico; da ne padeš, da se kače braniš...

In ljudje? Res je, da so večinoma preprosti; a danes je tudi med njimi že mnogo polizobraženih, ki so naravnost prežeti z narodnostnimi predsodki. Takoj ti vzroji. Bije se proti vsakemu vplivu, ki bi mogel biti nepogoden vekoviti (hindu) veri. Tudi na podeželje že prihaja časopis. Kino je pa že skoraj v vsaki večji vasi. Iz slamnatih koč se derejo tranzistorni sprejemniki. Po eni strani spodkopujejo versko čutenje Indijca levičarski agitatorji, po drugi pa ga podpihujejo iz sovraštva do vsega „ne-domačega“ verski nestrpneži. Če imaš belo polt, si — navzlic indijskemu državljanstvu — tujec; če pa imaš potemnelo, si pa kot kristjan — renegat, odpadnik...

Kaj pa bodoča paša? Bomo puške v koruzo pometali? Nikakor ne! „Jaz sem svet premagal!...“ Ljubezen vse premore! Resnica bo zmagala. Kar zadene širjenje blagovesti, je zdaj v Indiji mnogo spraševanja vesti, trkanja na prsi in poskušanja novih načinov. Misijonom v starem pomenu je odklenkalo. Vsi iščemo novih poti, novih rešitev starim in novim vprašanjem. Ostane seveda ista potreba ljudi, sredstev in pomoči,

Oče Poderžaj D.J. gradi

Osnovna šola v misijonu p. Poderžaja D.J.

duhovne in gmotne. Misijonski prijatelji, ki naš položaj razumejo, bodo že zaradi naših izrednih težav in žrtev še rajši priskočili na pomoč. Nikar nam je ne odrecite. Bog vam povrni!

ZELENI PREVRAT

O tem se zdaj po indijskem časopisju mnogo piše. Indijskemu kmetu so se odprle oči. Umetna gnojila in boljša semena so zrevolucionirala njegovo starokopitno gledanje na kmetovanje. Ko je videl — tudi pri nas v Khariju —, kako zapovrstno obdelovanje polja skoraj vse leto in pa dvojna, trikratna žetev na isti njivi niso samo lepe sanje in sladko govoričenje mestnih škriccev, je kmet pljunil v roke (dejansko tega seveda nihče ne stori, ker se jim pljunek neznansko studi!) pa zagrabil za motiko in plug...

Sadovi? Kjer ste prej, razen v deževni dobi, videli le sivkasto, razpokano zemljo, se zdaj zelenijo polja Tajčung, IR8 in drugih vrst bogato rodečega riža. Tisti, ki imajo kaj polja (med kharijskimi katoliškimi „kmeti“ jih 85 odstotkov ne premore niti pedi plodne zemlje), so si precej pomagali. Ko pešachim po deželi, se iz s slamo kritih koč oglašajo radijski sprejemniki na tranzistorje (misijonar ga nima!). Zadnjič sem videl kmeta, kako se je na majhnem kosu zemlje skoraj v krogu sukal za voliči, na rob polja pa si je postavil radijski sprejemnik in

poslušal bengalske popevke iz Kalkute... Isto sem prejšnji teden opazil, ko sem šel maševat daleč čez dva Gangesova rokava: nekaj mojih faranov je z izdolbenim palmovim hlodom v ritmu črpalo vodo iz ribnika ob poti, medtem ko jim je za kratek čas tam blizu pel radijski sprejemnik... Na stezi že od daleč začujem popevko. Zagledam kmečko dekle, ki s sprejemnikom v roki prihaja, pa spet odhaja po poti naprej... Ko zdaj hodim po oddaljenih vaseh, mi katehisti povedo najnovejše novice iz Kalkute, Delhija in drugod. Ko je ob zadnjih volitvah rdeči val preplaval Bengalijo, sem bil ravno po vaseh, pa nisem prav nič zaostrjal o volilnih izidih za Bengalci po velikih mestih!

Misijonarji pomagamo, kjer le moremo. Polja sami obdelujemo po navodilih kmetijskega oddelka. Z vzorno kokošjerejo kmetom pomagamo pri reji boljše pasme. Še do nedavna je perutnina veljala za „nečisto“, pravoveren hindu se ni dotaknil kurjega jajca, pač pa so bila v veliki časti račja jajca... Ta predsodek je danes skorajda zamrl. Vsak dan pride po več hindov kupit jajca za valilnico. Celo pasmo, ki bi jo radi redili, si izbirajo: „Dajte mi toliko belih (Leghorn), toliko rdečih (Rhode Island), in toliko črnih (Minorca)...“

So še druge panoge delovanja, ki nam požre dosti časa in ki nimajo z „zelenim prevratom“ prav nič opraviti, tako npr. hrana za delo najrevnejšim... zajtrk šolarjem... toplo mleko predšolarjem in potrebnim materam...

Ni vprašanje, kako dobiti sodelavce, marveč, kje nehati! Nevarnost je, da namesto blagovestnikov postanemo zgolj producenti in družbeni delavci brez izrecno duhovnega poslanstva. Za budnega misijonskega delavca sicer to ni posebna težava, a je vseeno velika skušnjava v tem: širna polja, krave, voli, riž, kokoši, jajca... priznanja in čast vseokrog za umno kmetovanje...: „Vse to ti dam...“. Toda duše, duše, te nas potrebujejo. Pred leti sem se odpovedal dolžnostim in časti krajevnega tajnika za prehrano. Okrajni glavar pa me je neznansko in ponovno prosil, naj vendar še vztrajam na mestu. Pa sem mu dejal: „Ko je dežela umirala od lakote, smo to delali brez pridržkov in radi. Zdaj pa to delo tudi kdo drug lahko opravlja. Moje delo je duhovno.“ Misijonarji se zavedamo, da je tudi zdaj ob „zelenem prevratu“ naše polje predvsem tam, kjer zori žito in se belí za božjo žitnico. Naše brazde so iste, po katerih je hodil božji Odrešenik s križem na rami. Pri tem delu Kristus ni potreboval naših molitev, mi pa vaše zelo!

PS.: Ilovnata cerkva sv. Tomaža v vasi Čubrijhara (po slovensko: Postrgran lonec), ki služi 250 kharijskim faranom vsak teden in praznik vse leto, je doslužila. Potrebujejo novo! Da je ne bo treba znova vsakih 25 let postavljati, bi jim rad postavil zidano... DVA TISOČ PETSTO DOLARJEV potrebujemo. Prispevki v ameriških centih in dolarčkih so prav dobrodošli!

VESELO UPANJE

PRED USTANOVITVIJO ZAMBIJSKE JEZUITSKE VICEPROVINCE

P. JOŽE KOKALJ DJ

V Zambiji deluje okrog 150 jezuitov in to v dveh škofijah, v nadškofiji Lusaka in v škofiji Nonze. Nobene jezuitske hiše pa ni v drugih sedmih zambijskih škofijah, torej nismo zastopani na severu, kjer so beli očetje, na vzhodu, kjer so prav tako beli očetje, in na zahodu, kjer so frančiškani in kapucini. Jezuiti ne delujejo v bogatem predelu rudnikov bakra. Približno polovica jezuitov je v lusaški nadškofiji, tj. v srednji Zambiji, druga polovica pa je v škofiji Monze, v južni zambijski provinci.

Prvotno je bil zambijski misijon poverjen poljskim jezuitom. Poljaki so bili ponosni na „svoj“ misijon. Pred nekaj leti pa so si poljski in irski jezuiti razdelili področje: Poljaki so obdržali lusaško nadškofijo z glavnim mestom in s poljskim nadškofofom v njem, medtem ko so izključno irski jezuiti prevzeli skrb za škofijo Monze, kjer je škof postal irski jezuit. Irci so to zmogli, saj je polovica zambijskih jezuitov iz Irske.

Drugačen je bil razvoj v lusaški nadškofiji. Poljskim jezuitom so se pridružili ameriški in slovenski ter hrvaški jezuiti, medtem ko je v misijonu že od začetka delovala tudi skupina Slovencev. Ko je pred dvema leti predstojnik postal Amerikanec, je lusaški misijon prenehal biti poljski misijon in je postal mednarodni. Tudi nekaj kanadskih jezuitov je priskočilo v pomoč lusaški nadškofiji.

Zambija je 1964. leta postala neodvisna država in predstojniki v Rimu so začeli misliti na možnost, da ustanove zambijsko viceprovincio — podobno kot so ustanovljene province v Indiji, Kongu, na Japonskem in drugod.

Načrt je dozorel in bo kmalu uresničen. Družba želi imeti v Zambiji neodvisno provinco (v začetku viceprovincio). Naj navedem nekaj razlogov za to:

1) Jezuiti so v Zambiji razdeljeni na dve neodvisni skupini in delujejo le v dveh škofijah. Njihovo delo bo boljše organizirano in bo imelo več možnosti za razširitev na vso Zambijo, če bodo jezuiti združeni pod vodstvom enega predstojnika.

2) Prvega maja 1969. je bil odprt v Lusaki noviciat za afriške jezuite iz angleško govorečih afriških držav. Zambijski fantje bodo vedeli, da vstopajo v svojo — zambijsko — viceprovincio, ne pa v več ali manj neodvisno skupino jezuitov, ki so razdeljeni po narodnostih.

3) Enotna zambijska viceprovincina bo lažje urejevala svoje odnose do škofov in do državnih oblasti.

4) Povezanost misijonarjev, ki jih družijo ista narodnost, ima seveda tudi svoje vrednosti. Zambijska viceprovinca bo to upoštevala in bodo misijonarji vsake narodne skupine obdržali ozko povezanost s svojimi provincami, med seboj in s svojim misijonskim zaledjem. Tako bodo Irci delovali predvsem v škofiji Monze, kjer so že razvili uspešen apostolat, slovenski in hrvaški misijonarji pa bomo predvsem na področju, kjer se sedaj razporejamo po misijonskih postajah. Vsak misijonar je na svoji misijonski postaji samostojen. Čeprav delujemo na različnih mestih, smo med seboj povezani, se obiskujemo, si pomagamo, se posvetujemo...

Ko bo ustanovljena zambijska viceprovinca, bomo postali njeni člani. Pred očmi bomo imeli dobro celotne Cerkve v Zambiji. Zgled takšne miselnosti je imenovanje p. Tomažina za superiorja v Katondwe. Katondwe je velika misijonska postaja, kjer imajo bolnico, gimnazijo, devet podružnic in deset osnovnih šol. Enkrat ali dvakrat na mesec pride pater Tomažin v Lusako, kjer ima v Matero svoj dom. P. Rudež je župnik druge velike župnije v Lusaki, poleg tega pa oskrbuje podeželski del župnije Matero, medtem ko je br. Rovtar Jože desna roka nadzornika petdesetih katoliških šol v področju Kabwe, od katerih jih je veliko na našem področju. Mg. Stanko prihaja vsake počitnice v Matero, kjer nam pomaga s svojo spretnostjo in se obenem spočije. Tudi drugi misijonarji so redni gosti v Matero.

Lusaka, 23. aprila 1969.

TOŽBA PO MRTVI ŽENI

Je zašumel mar plašč svilen tvoj?
Pod marmornati je že poln prahu.
Ta prazna soba zdaj je tiha
in mrzla; ovenelo listje zbira
na pragu se in piš ga ne razpiha.
Kje najde naj srce mi zdaj pokoj?
In vendar mislim, da si vedno tu.

Vu-Ti (kitajski cesar, ki je vladal od 186 do 140 pred Kristusom)

Razgovor

z misijonarjem

a. Tomažinom D. J.

STANKO ROZMAN DJ.

P. L. Tomažin in brat
Rovtar D.J.

P. Lovro Tomažin, eden slovenskih misijonarjev v Zambiji, je prišel v misijone pred letom in pol. Že v kratkem času se je tako izkazal, da je bil 2. marca 1969. imenovan za superjorja velike misijonske postaje KATONDWE.

Misijonsko postajo Katondwe so ustanovili pregnani portugalski jezuiti iz Mozambika v začetku dvajsetega stoletja. Kasneje so v ta misijon vložili največ truda Poljaki. Katondwe pozna tudi p. Rudeža, saj je tam misijonaril sedem let.

29. februarja 1969. je Katondwe izgubilo svojega predstojnika p. Plaveckega, ki se je v Lusaki pri prehodu čez železniško progo smrtno ponesrečil.

P. Tomažin je bil čez nekaj dni imenovan za predstojnika v Katondwe. O svojem imenovanju sodi takole: „Naložili so mi križ kot Simonu iz Cirene.“

Pater Tomažin sedaj pogosteje prihaja v Lusako nakupovat hrano in material za misijon. Je zelo zaposlen in težko najde čas za pisanje. Zato sva ga s p. Kokaljem nedavno zaprosila, naj bi nama povedal kaj več o sebi in o svojem delu.

Prijetno smo kramljali. P. Tomažin pravi, da je Katondwe zelo obsežen misijon. Leži v plodni dolini reke Luangwa, ki je levi pritok Zambezi (ena največjih afriških rek). Luangwa je v tem predelu mejna reka med Mozambikom in Zambijo. Naseljena dolina je dolga 100 km. Sosednja misijonska postaja je 70 km daleč, medtem ko je do Lusake 250 km. V raztresenih vaseh živi 9.000 ljudi.

Misijon Katondwe vključuje devet misijskih podružnic, deset osnovnih šol, gimnazijo in bolnico.

Misijonske podružnice oskrbuje p. Tomažin s štirimi katehisti. Odkar pa je postal superior misijona, je odgovoren tudi za bolnico in šole.

Šole so vse katoliške. V njih poučujejo izključno domači učitelji — Zambijci, le dekliško šolo vodijo poljske sestre. Belomodri angeli oskrbujejo tudi bolnico s 50 posteljami, kar je očitno premalo. Bolnikov imajo tudi do 100 naenkrat. Ena od treh evropskih sester je poklicna zdravnica. Dve afriški sestri pa zelo uspešno pomagata pri postrežbi bolnikov.

Gimnazijo so odprli januarja letos. Ravnatelj je kanadski pater Jack Doyle.

Patrovo pripovedovanje je postalo zanimivejše, ko je nanesla beseda na živali. Dolina je pravi raj za krokodile, povodne konje, kače, hijene, slone in tudi leve. Redovni brat Jakob, ki je poljske narodnosti, najbolje pozna živalsko kraljestvo. Ubil je veliko krokodilov, srečal se je s sloni, ki so hodili v škodo, pred enim letom je ubil pitona, ki je najmočnejša kača. Presenetil ga je v trenutku, ko je pošast požrla psa.

Brat Jakob zelo rad ponavlja zgodbe o svojih srečanjih z Levi. L. 1944. je zver zvečer zagrabila njegovega sobrata. Ko se je zdanilo, je šel za krvavo sledjo. Precej daleč od naselja je zagledal leva s svojo žrtvijo, ki je ravno končaval svojo gostijo. Počil je strel in pošast je cbležala mrtva ob razmesarjenem bratu. — Na enem svojih lovskih pohodov se mu je bil priplazil lev za hrbet. Samo obrnil se je, ko je zaslišal sumljiv šum, in sprožil petelina. Prvi strel je bil smrtonosen.

S civilizacijo se zveri umikajo v neobljudene predele, vendar ne popolnoma. Tudi p. Tomažin vidi sledove slonov, sliši rjojenje leva, vendar se z njim ne bi rad srečal.

„Kaj pa podnebje?“ se je zanimal p. Kokalj.

„Podnebje je zelo vroče, posebno oktobra in novembra (45 stop. C v senci). Z deževno dobo vročina popušča, vendar je v primeri z drugimi kraji v Zambiji še vedno visoka. Ker je Lusaka veliko hladnejša kot dolina reke Luangwa, se tu navadno prehladam.“

„Si kdaj zbolel?“

„Vsak mesec se me nekajkrat loti lažje vrste mrzlica; podnebje v dolini izčrpa. Čutim pa posebno božjo pomoč, saj bi drugače ne mogel vzdržati vseh naporov.“

„Rekel si, da so navori veliki. Si mislil s tem na versko poučevanje?“
„Ob nedeljah mašujem trikrat, vsakokrat na drugi misijonski podružnici. Med tednom obiskujem misijonske podružnice, kjer se dlje časa zadržujem. Poučujem katekizem, delim zakramente in pomagam ljudem, kolikor pač morem. Potovanja utrujajo. Z imenovanjem za predstojnika sem prevzel še nove dolžnosti. Kar sva prej delala dva, delam sedaj sam.“

„V kakšnem jeziku pa poučujete? Kateri je vaš pogovorni jezik?“

„Ves verski pouk je v činijanščini, ki je eden od bantu jezikov. Činijanščine sem se učil v jezični šoli in sicer tri mesece, nakar so me predstojniki takoj poslali v Katondwe. V začetku je bilo precej težko, a sem se kmalu privadil.“

„Misijonarji so v Katondwe že dolgo časa. So uspeli globlje vsaditi vero in krščanska načela?“

„Žal ne. Zaradi težkih pogojev so misijonarji umirali že po nekaj letih bivanja v dolini. Težko je bilo najti zamenjavo. Tako so bili verniki večkrat brez duhovnika.“

Ljudje se drže v veliki večini poganskih navad: pijančevanja, tatvine, zastrupljenja. Nekateri premožnejši možje (policaji, učitelji...) imajo po več žena. Mnogoženstvo je še vedno razširjeno, ker je v dolini 1000 žensk več kot moških, a žene brez moža si pri bantu-črncih ni mogoče misliti. Cerkvene poroke so redkost, saj je zakonska zvestoba zelo, zelo težka.

Moški se na nekaterih misijonskih postajah ne udeležujejo radi službe božje, ker jih odpadli kristjani zasmehujejo.

Najboljši so verniki v KAVARAMANJA, ki so od Katondwe najbolj oddaljeni. V deževni dobi so odrezani od sveta štiri mesece.

Bodočnost Cerkve je mladina, ki jo vzgajamo v naših šolah. Da bi vero vsadili čim globlje, pripravljamo katehumene na krst dve leti. Če oče in mati, ki sta kristjana, nista prav poročena, otrok ne krstimo.“

„Se razveseliš pošte od svojih domačih in od svojih prijateljev?“

„Gotovo. Tudi slovenski verski časopisi so mi v veliko vzpodbudo. Največkrat sem kar sam poštar, saj v dolini ni državne pošte. Poštni predal imamo v Lusaki. Misijon je pošta za vso dolino.“

„Mnoge bralce zanimajo vaša gospodarska vprašanja. Bi nam o njih kaj povedali?“

„Prav rad. Misijon ima lep sadni vrt, kjer uspeva tropsko sadje: banane, mango... tudi pomaranče, limene in mandarine. V njem je stalno zaposlenih šest delavcev. V okolici misijona se pase 60 glav živine: ovce, koze, krave. Imamo tudi jato kokoši.“

Električni generator napaja žarnice od šestih popoldne do pol enajstih zvečer: poganja tudi dve vodni črpalki. Z ustanovitvijo nove gimnazije z internatom se je potrošnja vode potrojila. Dve vodni črpalki ne zadostujeta več, morali bomo nabaviti tretjo. Ubogi stari generator peša, morali bomo kupiti novega. Stal bo 1.800 dolarjev.

Štirimajst delavcev pripravlja opeko, ki jo bomo rabili za razširitev prenapolnjene bolnice. Šest zidarjev in deset težakov se bo v kratkem lotilo zidave. Delavci so vsi Zambijci. Bolnica bo stala 34.000 dolarjev. 75 procentov stroškov bo krila država, 25% pa lusaška nadškofija.

Prav kmalu bomo morali graditi nove cerkve, saj šolski prostori ne zadoščajo več, v deževni dobi pa nas na prostem preganja dež.

Odvisni smo od svojega lastnega transporta: imamo tovornjak, traktor in štiri avtomobile.“

S. p. Kokaljem sva se lepo zahvalila p. Tomažinu za izčrpne podatke o sebi in o svojem delu. Takšni pogovori nas zbližujejo in nam dajejo novih moči.

Visokošolke iz Kharija (Indija), ki so v pomoč p. Poderžaju D.J.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKI ZAVOD BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Kako je v misijonskem zavodu, za to se zanimajo zlasti dobrotniki. Prav to je razlog, da spet nekaj malega poročamo.

Trenutno ima Misijonski zavod Baragovega misijonišča v Buenos Airesu 37 gojencev, niso pa vsi v zavodu samem. Najstarejša dva, lahko rečemo sad dolgoletnega truda, sta oba begoslovca, ki trenutno v Ljubljani nadaljujeta pripravo na svoje bodoče misijonsko delo. Dva druga gojenca letos končujeta gimnazijo in bosta v kratkem pred odločitvijo, kakšen poklic si bosta izbrala. Saj zavod hoče ohranjati polno svobodo v vsakem gojencu in misijonska miselnost, ki je v zavodu vodilo, je potrebna bodočim laikom prav tako kot duhovnikom. Danes lahko vsak na svoj način sodeluje pri misijonskem dedu. Prav posebej pa ta dva gojenca zadnjega letnika priporočamo v molitev.

Ostalih 33 gojencev živi v Misijonskem zavodu in od marca sem jih šola zaposli tako, da je komaj časa za „vragolije“, o katerih beremo in slišimo iz raznih šol in zavodov. V štirih gimnazijskih razredih (v Argentini ima gimnazija pet razredov) imamo v vsakem razredu po štiri gojence, le v tretjem jih je pet. Pripravljajo pa se na gimnazijo tudi gojenci v šestem in sedmem razredu osnovnice. V teh dveh letih naj pokažejo, če so sposobni za študij in če so primerni za Misijonski zavod.

Zavod poleg uradnih šolskih predmetov želi dati čim večjo izobrazbo in kulturno razgledanost. Zato je močan poudarek na učenju jezikov (v četrti gimnaziji se uče špansko, slovensko, latinsko, francosko, angleško in na željo dijakov še nemško). In tudi to ni vse. Saj to naj bodo bodoči misijonski delavci, doma ali v zaledju. Zato je izvenšolsko delo zelo pisano. Pri okrogli mizi rešujejo fantje sami apostolske naloge v bližnji okolici. V misijonskem krožku pa si utirajo razgled v misijonski svet in tudi aktivno posegajo v misijonsko delo. Redni sestanki, na katerih skoro izključno že sami predavajo, jih seznanjajo z misijonskim vprašanjem, obenem pa prav na teh sestankih skušajo s praktičnim delom (znamke, zbiranje starine, malih darov, dopisovanje itd.) sodelovati pri določenih nalogah. Letos so si zastavili cilj: g. Francu Buhu CM, prvemu misijonarju iz Baragovega misijonišča, pozidati šolo ali celo cerkev. Ne vedo še, koliko bo stala. A v mladostnem

pogumu so se kar sami ponudili misijonarju, naj si izbere eno ali drugo in pove, koliko potrebuje.

Gotovo je treba upoštevati, da so fantje mladi, polni živjenja, krijejo v sebi veliko lepega in idealnega, pa prihajajo v zavod tudi s svojimi slabostmi in problemi. Od strani misijonskih prijateljev, ki so omogočili zidavo in pomagajo gmotno pri vzdrževanju zavoda, bo ta njihova pomoč prav gotovo še zelo dobrodošla. A morda še bolj ko to je treba veliko molitve. Kajti če Sveti Duh ne bo dvignil ves ta idealni svet naše mladine in preobrazil fante v misijonarje, tudi naše človeško delo ne bo rodilo sadov.

Naj izrečem ob tem poročilu iskreno zahvalo vsem. Fantje vsak dan molijo za vse dobrotnike zavoda. Bog daj, da bi bili nagrajeni vsi, ki se za zavod žrtvujejo, z lepim številom misijonskih poklicev iz teh mladih vrst.

PREFEKT

Misijonski gojenci leta 1969

naši misijonarji pišejo

SIAM

Iz Bangkoka imamo tri pisma uršulinke sestre **MARIJE FRANČIŠKE NOVAK OSU**. Prvo je iz srede leta 1967. Zahvaljuje se za poslane slovenske knjige in se opravičuje, da ne sodeluje več pri Katoliških misijonih s kakimi članki. Zelo je zaposlena, preveč dela imajo. A ne toži, ampak pravi:

„Da delo tako pritiska na nas, je lepo. Včasih me zagrabi slutnja, da se lahko tudi pri nas in zlasti pri nas razmere kar brž spremenijo in bomo pričevali ne več z besedo in poukom, marveč s preganjanjem in trpljenjem.

Tu v našem zavodu **Regina Mundi** se zdaj največ bavim s poukom večjih deklet, 17 do 18 let starih, v naši komaj dvanajst let stari šoli. Smo prvič organizirale tovrsten tečaj. Katoličanke so v veliki manjšini med mladino, zato jim moramo posvečati čim več pozornosti. Prihodnji teden bodo duhovne vaje zanje, to pot samo dvodnevne, ker more priti tajski duhovnik, ki jih bo vodil, samo za dva dni. 17 od deklet je članic Marijine legije, ki lepo deluje v šoli, na fari in drugod. Zdi se, da Marijina legija res odgovarjala potrebam katoliškega apostolata med mladino in drugod, kakor tudi društvo mladih katoliških dijakov dobiva vedno večji vpliv v svojem okolju.“

Drugo pismo je iz oktobra 1968. Delo se ji ni umirilo, ampak jo še bolj stiska. Več sester je odšlo v inozemstvo, tajske sestre študirat, misijonarki pa v domovino iskat okrepitev in deloma na študij. Dalje poroča:

„Dežela se zelo boji rdeče nevarnosti. Vlada se trudi za ureditev in razvoj zanemarjenih predelov. Po drugi strani pa se zdi, da je največji naš sovražnik materialistično gledanje na življenje, zlasti tu v Bangkoku.

24. junija so razglasili novo ustavo. Skoraj deset let smo bili brez nje, da si se imamo za demokratično deželo. Absolutistično monarhijo so ukinili že leta 1932 in v teh 36 letih je bilo razglašanih kar devet ustav. A naša dežela je šele na poti do prave demokracije, pravijo. Vsa ta dolga stoletja, od trinajstega do danes, je imel kralj vlogo očeta in zaščitnika vseh. In dežela je ponosna na to kraljevo pokroviteljstvo, kakor je ponosna na svoje žolte menihe, predstavnike Bude. Kakšna bo bodočnost, je pa veliko vprašanje.

V drugi polovici avgusta smo imele v našem zavodu **Mater Dei** provincialni kapitelj naše družbe v pripravo na generalnega v Rimu spomladi 69. Kot v drugih redovnih družinah, tudi pri nas veje pokoncilski duh in se hočemo prilagoditi sedanjim razmeram, na drugi strani pa ostati zveste vzorom redovnega in apostolskega

življenja. Katehistično delo je bolj in bolj važno, zlasti v oblikovanju domačih redovnic in katehistk. Tak tečaj vodijo v Mater Dei in prav lepo kaže. Tu v Regina Mundi pa šele pripravljamo teren. Lani je bilo v mojem razredu, prvo leto preduniverze (kot nekdanja naša 7. realna gimnazija), kar sedem sestra različnih domačih kongregacij. Poleg tega pa je naš zavod tu v kitajskem predmestju obdan od 'slums' in se mora naše delo prilagoditi vsaj nekoliko tudi temu dejstvu ter se dejansko kar lepo razvija, pri čemer nam pomagajo že tudi večje učenke, ki pridobe v stikih s človeško revo nemalo socialnega čutenja.

Poleg tega je v našem zavodu farna cerkev, ki tudi terja naše sodelovanje in pomoč. 13. oktobra smo imele lepo slovesnost svete birme, ki jo je prejelo 150 otrok in odraslih. Za tridnevniko v pripravo na prejem zakramenta nas je prišla obiskat Marija iz Fatime: eden od 12 kipov, ki jih je sv. oče lani blagoslovil, je prišel k nam. Tukajšnji katoličani imajo take proslave in procesije zelo radi in tudi na nekatoličane lepo vplivajo.“

V pismu na praznik Brezmadežne 1968 pa misijonarka tole piše:

„Zavod Mater Dei je novembra letos praznoval 40letnico obstoja. Naše sestre so povabile kralja Phumipola, ki je bil nekaj časa učenec v otroškem vrtcu. A prav takrat je razsajala influenza in ni mogel priti. Mater Dei se je razvila v res lepo in slovečo šolo z nad 1300 učenkami. A kar je za katoliško Cerkev v tej deželi najbolj pomembno: s katehističnim tečajem in s formacijo domačih redovnic najrazličnejših družb dviga raven krščanskega nauka v deželi in ves ta apostolat oznanjanja zelo opira na

S. Frančiška Novak OSU

domače moči. Predviden je petletni tečaj takšne formacije domačih redovnic.“

Sestra KSAVERIJA PIRC OSU, ki je pionirka vsega tega krasnega dela uršulink v Siamu, saj je bila s s. Raffaelo Vurnik OSU tedaj v prvi skupini tistih uršulink, ki so prišle v deželo in takorekoč iz nič začele ustvarjati to, kar je danes v veliki meri vir krščanstva v Siamu, je pisala uredništvu, s katerim je ves čas svojega skoraj 45-letnega misijonarjenja v stalnem stiku, pred obiskom domovine pozdravno pismo.

Iz pisma okrevajočega misijonarja lazarista KARLA KERŠEVANA CM, ki se pred ponovnim odhodom v misijone za nekaj tednov mudi v Ljubljani in v Trstu, zvemo, da je misijonarka srečno dospela v domovino in imela že v uršulinski cerkvi tudi predavanje o svojem misijonu. Pre-

davanje je popestril lep barvni film, zraven pa še skioptične slike. Misijonar Kerševan piše, kako krepka je še 70-letna misijonarka in kako odločena je delovati še dolga leta v siamskem misijonu, kar je brata Kerševana podžgalo, da se zdaj še pogumneje vrača na misijon, kljub še ne premagani sladkorni bolezni.

INDIJA

Od številnih pisem slovenskih misijonarjev iz Indije dajemo prednost pismu misijonarja PAVLA BERNIKA SDB, o katerem že lep čas nismo nič slišali. Pisal je oktobra lani z misijona v Kohimi na severu Indije:

„Po dolgih mesecih se vam spet oglašam. V tem času sem bil doma v Sloveniji, seveda tudi na Tržaškem in Koroškem. Sezona za kaka predavanja ni bila najboljša, vendar mislim, da sem vsaj malo pripomogel k poživitvi misijonske miselnosti. S seboj sem imel tudi nekaj 8 mm. filmov v barvah z našega misijona. V Sloveniji sem jih vrtel po dvoranah, kjer pa te ni, kar po cerkvah. Za kake tri četrt ure so se ljudje lahko vživeli v naše misijonsko delo. Filme je še kar dobro posnel šofer našega misijonskega škofa. Predaval sem tudi v ljubljanskem bogoslovju na povabilo misijonskega krožka bogoslovcev, ki tako lepo deluje; pa tudi po dvoranah v Trstu, Gorici in Celovcu. Ko sem bil v Gorici, sem obiskal tudi bivšega misijonarja Franceta Jereba na Mirenskem gradu ter zavrtel filme tamkajšnjim sestram usmiljenkam, ki imajo na griču kar veliko hišo. V načrtu sem imel, da bi poletel tudi čez Atlantik, v Severno in k vam v Južno Ameriko, pa mi je čas potekel in boljšega materiala bi potreboval za napredno Ameriko. Zato sem načrt odložil za drugo priložnost, če Bog da.

Upam, da ste že prejeli članek nemške misijonske revije iz Würzburga o našem misijonu tu v Nagalandu. Direktor slovečega misijonskega zdravniškega zavoda, dr. Urban Rapp OSB, me je bil obiskal v mojem misijonu v teh hribih. Jaz sem mu zdaj obisk vrnil v Würzburgu konec junija 1968. S seboj sem imel za njihov arhiv tudi izvod KM iz leta 1926, kjer je list objavil obširno poročilo o tem zdravniškem zavodu s številnimi fotografijami. No, v svojem članku o mojem misijonu je direktor Instituta malo preveč zavil tel kadilnico, ko je pisal o Kohimi; sicer pa je njegov članek objektivno in zanimiv. Izšel je v aprilski številki Kontinente, ki je skupna revija vseh nemških katoliških misijonskih družb: vsaka ima še posebej 4 strani lastne priloge.

Doma sem obiskal sorodnike prežgodaj umrlega rojaka Janeza Kalana, ki je kot dušni pastir umrl pri vas v Argentini. V škofjeloški farni cerkvi smo imeli zanj slovesno obletnico z Libero, ob navzočnosti več duhovnikov. Naj mu da Gospod večni pokoj!

Nedaleč od Škofje Loke na poti v Ljubljano sem v nekdanjem škofijemskem gradu pri Medvodah obiskal tudi Knobleharjevo razstavo, ki jo je tam pripravilo ljubljansko Muzejsko društvo. V dvojezični angleško-slovenski brošuri je bilo pač omenjeno, da je bil Knoblehar misijonar. O njem govore samo kot o raziskovalcu. O tej razstavi je dvakrat pisalo tudi ljubljansko Delo, ki hvali Knobleharjev pogum in podjetnost, njegove misijonske gorcčnosti pa ne omenja...“

Oče JOŽE CUKALE DJ je pisal 27. oktobra lani iz svoje fare Krišnagar pri Kalkuti, v Bengaliji:

„Prejel sem vseh 200 dolarjev v 2 čekih. 77 dolarjev sem nesel sam m.

Oče Jože Cukale DJ s prvoobhajanci

Tereziji, pa je nisem našel doma. Brali ste v časopisih, da se je nebo odprlo in zalilo Indijo z vodami. Šla je na pomoč poplavlencem v gore proti Himalaji. Gospodu pa je bilo všeč, da je žip na razrvani cesti preveč poskočil in jo je ranil na glavi. Zdaj je misijonarka v bolnišnici v Darželingu. In tam jo je obiskala ministrska predsednica Indira Gandhi, kmalu potem pa še guverner Bengalije Dharma Vira, ki jo je s helikopterjem prepeljal v Kalkuto. Hvala Bogu, iz nevarnosti je. Sestra prokuratorica njene družbe, kateri sem dar oddal, vam je menda že pisala zahvalno pismo. Vi pa skušajte to zahvalo posredovati tistemu neimenoivanemu dobrotniku ali dobrotnici 'tja gor čez izaro...' na Koroško, če veste za njegov naslov."

Tudi misijonar o. LOJZE DEMŠAR DJ se nam je oglasil, novembra lani. Tole bo iz pisma zanimalo vse bralce:

„Vašo denarno pošiljko sem v redu prejel in poplačal z njo nekaj najbolj nujnih dolgov, v katere sem zlezel zaradi pomoči številnim fantom in dekletom, za katere upam, da se na ta ali oni način v bodoče posvetijo Kristusovemu kraljestvu v Indiji. Zelo radi študirajo, ko so se enkrat za to odločili. Nemajhne težave pa jim povzroča angleščina, saj v svojih vaških šolah tega jezika res niso kaj pridobili, dočim študentje iz mest na splošno v vsakdanjem življenju govorijo tudi angleški. Vsaj v tem pogledu nimajo v srednjih in višjih šolah težav. Ravno zdaj pišem pisma znanim

duhovnikom po Sloveniji in jih prosim tudi, da molijo za duhovniške in druge apostolske poklice v Indiji. Mi res ne vemo, kako dolgo bomo še tu ostali... Dolgo gotovo ne več, ker bi

se Indija silno rada znebila tujcev. Kar Cerkev zadene, želijo vsi, da do mačini čimprej vse prevzamejo; a še veliko manjka, da bo zadosti dobrih in svetih..."

POROČILO POVERJENIŠTVA V ZD

SKLAD 1968 (1. jan. - 31. decembra)

(vse v ZD dolarjih)

I. V letu 1968 so darovali v sklad za vse slovenske misijonske pionirje po svetu naslednji dobrotniki iz Združenih držav, Švice, Kanade ter Slovenije:

506.67: Piknik MLADIH HARMONIKARJEV v Clevelandu (po Mrs. Marici Lavrischa in Mr. Rudolphu Knezu), kar je po dogovoru razdeliti med vse slovenske misijonarje in misijonarko na terenu 506.67

188: Rektor dr. Alojzij Šuštar, Chur, Švica, (v 2 darovih; 88 od tega od opravljenih sv. maš v pomoč vsem na misijonskem terenu) 188.—

130: Rev. Francis A. Sedey iz Hibbinga, Minnesota (v dveh darovih; za uboge misijonarje stotak) 130.—

Po 100: Miss Ivanka Pograjec iz Clevelanda; Rev. Joseph Cvelbar (v 2 darovih po 50), Bridgeville, Pa.; Monsignor John L. Zaplotnik iz Omaha, Nebraska (v dveh petdesetakah za najpotrebnejše misijone, za stradajoče ali kjer bo dar največ dobrega storil); Neimenovana iz domovine (razdeliti med najbolj potrebne misijonarje na terenu z namenom, da bi me naš ljubi Bog uslišal) (po Mr. Antonu Gaber). 400.—

Po 91.41: Neimenovana B. C. iz Kanade (kan. stotak za najbolj uboge v misijonih); Mrs. Mary Kus iz Guelpha, Ontario (za najbolj potrebne misijonarje kan. sto d.) ... 182.82

80: Mr. in Mrs. Louis Vratačnik (v 3 darovih za najbolj potrebne slovenske misijonarje) 80.—

Po 70: Neimenovani iz Joliet, Illinois (v 3 darovih); Dr. Franc Puc, Sr. iz Hoboken, New Jersey (v spomin na umrli Mrs. Terezijo Potočnik in njeno hčer, sestro Alvernio O.S.B.) 140.—

Po 50: Družina Poldeta in Ivane Pretnar iz Clevelanda, (v dveh darovih); Mrs. Gertrude Bokal, Cleveland, po Mrs. Mary Celestina (v treh darovih). Mrs. Frances Balle (po nasvetu Fr. Cvelbarja); Confraternity of Christian Mothers (po Fr. Cvelbarju); Družina Viktor Tominec iz Clevelanda (ob mis. pikniku MH po Mrs. Anici Knezovi); Mr. Frank Kurnik (po Mrs. Caroline Kucher); Neimenovana iz Joliet, Ill. (za slov. misijonarje); Miss Josephine Beričič, Joliet, Ill. (na Svečnico, za praznik Luči, v pomoč vsem slovenskim misijonarjem); Oltarno Društvo v Chicagu, pri fari Sv. Štefana (po

predsednici Mrs. Frances Ži- bert in Mrs. Ani Gaber)	450.—	Po 7: Družina Jan in Milka Plečnik iz New Middletown, Ohio; Mrs. Lojzka Šega iz Jo- lieta; Mrs. Johana Petkovšek iz Little Falls, N. Y.; Mr. in Mrs. John Asseg iz Clevelan- da	28.—
35: Mr. Matthew Tekavec iz Clevelanda (dva darova)	35.—	6.81: Fantje Rudi Knezove družine (iz hranilnika za mi- sijone)	6.81
32: Mr. in Mrs. Anton Ga- ber iz Chicaga (dva darova)	32.—	6: Družina Anton Vogel .	6.—
30: Mrs. Frances Marolt, Oakland Park, Florida (tri darove)	30.—	Po 5: Mrs. Anna Jalovec, Cleveland; Mrs. Milka Jeram (kjer je najbolj potrebno); Mr. in Mrs. Lojze Zorenc iz Clevelanda; Mrs. Mary Ižanec iz Clevelanda. Mr. in Mrs. Karel Mauser iz Clevelanda; Mrs. Johana Skrbec, Gilbert, Minnesota; Mrs. Frances Zi- bert, Chicago; Mrs. Marija Remec iz New Yorka (v spo- min na pokojno Marijo Rus, mater prijateljice M. Kme- tič); Mr. in Mrs. Ignacij Zu- pančič iz Phoenix, Arizona .	45.—
27.60: Neimenovana iz Sud- bury, Kanada (dva darova: 20 in 10 kanadskih dolarjev)	27.60	4.94: Mrs. Danica Česnik iz Toronto, Kanada	4.94
17: Mr. Janez Gerjol, Jo- liet, Illinois	17.—	Po 4: Inž. Marjan Merala, Davis, California; Mrs. Anna Borsnik iz Chicaga (dva daro- va)	8.—
16: Slovenska šola pri Ma- riji Vnebovzeti, Cleveland, (po Mrs. Marici Lavriša)	16.—	Po 3: Mrs. Marija Us iz Bridgeport, Connecticut; raj- na Mrs. Frances Prah, Chica- go; Mrs. Pauline Russ, Joliet; Mrs. Louis Hribar, Cleveland	12.—
15: Mrs. Ivanka Puc, Ho- boken, N. J. (v spomin umrle prijateljice Marije Rus za najpotrebnejše misijone) ...	15.—	2.74: Cvetka in Mary Springer iz Toronto (3 kan. dolarje drobiža za post)	2.74
11.11: Nabirka Miro Celest- tinovih otrok iz Clevelanda (iz hranilnika za misijone)	11.11	2.50: Mrs. Paula Dolinar iz Clevelanda	2.50
11: Mrs. Caroline Gregory iz Joliet, Illinois (4 darovi)	11.—	Po 2: Mrs. Jennie Koželj; Mrs. Anton Jeglich, Mr. in Mrs. Vincenc Povirk, Mr. Jo- že Likozar, Cleveland; Mrs. Margaret Smole iz Parme, O- hio; Mrs. Anna Zurga, San Pablo, California; Mr. Jože Šimič, Brooklyn, N. Y.; Mrs. Justina Volarich in Mrs. Jo-	
Po 10: Neimenovana iz Cle- velanda (dar božičnega darila za mis.); Mrs. Anna Nemec iz Clevelanda; Mrs. Mary Štrancar iz Clevelanda; Mrs. Mary Popish (po A. Gaber) iz Chicaga; Mr. in Mrs. Louis Gerbec iz Houghtona, Michi- gan; Mrs. Bertha Gratchick iz Bridgeville, Pa.; Mr. Jo- seph Vrečar iz Ely, Minne- sota; Mrs. Caroline Kucher iz Clevelanda; Mr. in Mrs. Frank Povšič iz Clevelanda; družina Lovro Rozman iz Cle- velanda; Miss Mary Ann Mli- nar iz Clevelanda; družina I- van in Pavla Hauptman iz Clevelanda (božični dar za slovenske misijonarje)	120.—		
9: Mrs. Michaela Zakrajšek iz Clevelanda (dva darova) .	9.—		
8: Mrs. Antonia Fylypczuk iz Lethbridge, Alberta (Kana- da) (dva darova)	8.—		

séphine Stražišar, obe iz Chicago; Mr. in Mrs. Charles Kuhar iz Betlehem, Pa.; Rev. Rudolph Urbich, Stanley, Wisconsin	22.—
1.83: Mr. John Košir iz Burlington, Ontario (2 kan. dolarja)	1.83
1.50: Mrs. Frances Barich	1.50
Po 1: Mrs. Frank Petrich; Mrs. Eleonora Gross; Mr. Štefan Zore, vsi ZD	3.—

SKLAD 1968 za vse: ZD 2.553,52 dol.

II. V letu 1968 je bilo posameznikom darovano iz ZD, Kanade, Trsta in Jugoslavije (vse že oddano):

FORMOZA:

G. Franci Rebol, MM: Mr. Frank Perko, Cleveland, Ohio	10.—
Dr. Janez Janež: Mr. Anton Shutta, Chicago, Ill. (po Mrs. Ani Gaber)	5.00

Sestra Anica Miklavčič, kanosijanka: Marijina družba v Trstu (3000 lir) 4.67 dolarjev. Ženski misijonski krožek v Gilbertu, Minn. (po Mrs. Anici Tusharjevi) 150	154.67
--	--------

SIAM

Sestra M. Ksaverija Pirc O.S.U.: Neimenovani iz ZD, 25; njena bivša učenka Mrs. Mary Krampel iz Clevelanda 10	35.—
---	------

VIETNAM

G. Andrej Majcen SDB: Neimenovana družina iz Montreala, Quebec, 2 kan. dol.; Pavla Ziherl, Cleveland, Ohio 6; Mrs. Frances M. Bal-le (za uboge, od vojne trpeče v Vietnamu) 100; Mr. in Mrs.

Jacob Tursich, Toledo, Ohio, 10. neimenovana iz Kanade v kan. dolarjih 20 = 18.40 ZD 135.22

INDIJA

O. Jože Cukale DJ: Miss Lojzka Verbic, Joliet, Ill. ... 2.50

o. Lojze Demšar DJ: Mrs. Gertruda Tušar, Gilbert, Minnesota, 5; dr. Franc Puc st. (za njegove študente in vzdrževanje) 80

85.—

o. Stanko Poderžaj DJ: Mr. Frank Perko, Cleveland, 20; Mrs. Ursula Herbeck, Chicago, 10; Lojzka Verbic, Joliet, 2.50; Mrs. Jennie Zelle, Cleveland, 25; Mr. in Mrs. Jakob Turšič, Toledo, 10

67.50

Sestra M. Mirijam Zalaznik IBMV: Obnova naročnine revije Sisters Today (M. krožek žena v Gilbertu) 7; ženski misijonski krožek v Gilbertu od nabirke mis. nedelje (po Mrs. Anici Tusharjevi) 50

57.—

Sestra Terezija Medvešček HMP: družbenica Fani Baldassi, Trst, 5000 lir; družbenica N. N., Trst, 2000 lir; po dr. Jožetu Prešernu, Trst, za lačne v Indiji, 20400 lir (darovi - 7.400 lir; gospa N. N. 10.000 lir; fant od Sv. Križa - 3000 lir): skupno 27.400 lir

44.—

Sestra Magdalena Kajnč, loretinka: Mrs. Josephine Škrabec, Cleveland, Ohio, 5; Mrs. Matthew Tekavec, Cleveland, (dvakrat po 25 za siromake sestre Magdalene) 50; neimenovana družina iz Milwaukee, Wisconsin 20; neimenovana družina iz Clevelanda (za lačne in uboge za božične praznike) 40; neimenovana iz Clevelanda (v isti

namen) 10; dva neimenovana
dobrotnika iz Srbije (dva-
krat: 50 in 48) 98 223.—

PAKISTAN

*Zdravnica sestra dr. Tere-
zija Žužek SCMM:* G. Jože
Ferkulj 20; isti za sestre Žuž-
kove od: Mrs. Charles Joha-
nnes 10; Mrs. Jule McCull-
ough 10; Mrs. Thelma Hanley
5. dr. Frank Lukež ml. Alli-
ance, Ohio, 30 75.—

UGANDA

*Zdravnica sestra dr. Agnes
Žužek, SCMM:* Nabirka g.
Jožefa Ferkulja: osebno 10;
Mrs. Thelma Hanley 10; Mrs.
Mary Haugh 11; dr. Leopold
Potokar 10 41.—

ČAD

Sestra M. Silvester, SA:
Ženski mis. krožek v Gilbertu,
Minn., od prireditve mis. ne-
delje po Mrs. Anici Tushar . 50.—

TANZANIJA

O. Ivan Oballa, IMC: Mr.
Frank Zele, Bridgeport, Conn.
(štirikrat) 9; Mr. Kazimir
Žerdin, Chicago, Ill., 1; Mr.
Frances Marolt, Oakland Pk.
Florida, 10; Mrs. Angela Že-
leznik, Cleveland, Ohio, 5;
Mr. Caroline Kucher, Cleve-
land, Ohio, 55; Mrs. Mary Ra-
ce, Cleveland, Ohio, 5; Miss
Marija Mlinar, Cleveland O-
hio, 20; Miss Mary Ann Mli-
nar, Cleveland, Ohio, 10; Mrs.
Ursula Herbeck, Chicago, Ill
10; nabirka ženskega mis.
krožka v Gilbertu, Minn (po
Mrs. Anici Tushar) 35 (v tej
nabirki so tile darovi: iz bla-
gajne ZMK 20 dl.; Mrs. Ani-
ca Tushar, 2.48; družina Vid-
mar, 2; družina Perčič, 2.

Mrs. Josephine Gruden, 2.50;
Mrs. J. Krulc, 1; Mrs. K. Me-
dved, 1; Mrs. M. Menart, 1;
Mrs. I. Kovač, 1; Mrs. R.
Pucko, 1; Mrs. S. Dolenc 1;
skupaj 35 dolarjev) 110.—

MADAGASKAR

G. Ivan Štanta CM: Mr. in
Mrs. Anton Gaber (za cari-
no poslanih paketov), Chica-
go, Ill 20;—

g. Franc Buh CM: Miss.
Angela Gospodarič, S. Fran-
cisco, California (za avtomob-
il) 10; Mrs. Frances Hoče-
var, Cleveland (avto) 5;
Mrs. Frances Mošnik, Cleve-
land, (avto) 5; Mrs. An-
gela Železnik, Cleveland (av-
tomobil) 5 25.—

*Sestra Danijela Šeme, us-
miljenka:* Mrs. Angela Čeba-
šek, Joliet, Ill, 10; Mr. Jože
Dimnik, Lethbridge, Alberta
Kanada, 5. 14.60

*Sestra Marjeta Mrhar, us-
miljenka:* nabirka za šivalni
stroj (po Mrs. Anici Tushar)
100 (objavljeni darovi v KM,
sept. okt. 1968 (str. 317). žen-
ski misijonski krožek v Gil-
bertu od prireditve na mis. ne-
deljo (po Mrs. Anici Tushar)
50; Mrs. Angela Čebašek, Jo-
liet, Ill. 10; Mrs. Ursula Her-
beck, Chicago, Ill., 5; Mrs. Jo-
sephine Gliha, Cleveland, O-
hio, 3; neimenovani iz ZD,
25; 193.—

ZAMBIJA

o. Jože Kokalj DJ: Mr. Fr.
Perko, Cleveland, 20; Mr. Flo-
rian Markun, Joliet, Ill., 5;
neimenovani iz Chicaga (za o.
Kokalja in br. Rovtarja v
Lusaki) 50 75.—

JUŽNA AFRIKA

Sestra M. Elizabeth Pogorelc, oblatinja: ženski misijonski krožek v Gilbertu (po Mrs. Anici Tushar) iz prireditve mis. nedelje 50.—

Sestra M. Ksaverija Lesjak, OSU: misijonski prihranki rajnega Martinčka Gorše, Cleveland, Ohio (za lačne in bolne v misijonih) 52; Mrs. Vida švajger, Cleveland, 20; otroci družine Oven (po Mrs. Stani iz hranilnika), 5; družina Slavo in Stana Oven (za sv. krste) 84; neimenovani iz ZD, 32.64. Mrs. J. Kralj, Toronto, Ontario (za 4 sv. krste) 22 k.dl.

(ZD dol. 20.24); Mrs. Karolina Kastelic, Toronto (za 2 sv. krsta) 11 kan. dol.; Mr. in Mrs. Vincent Vrhovnik, Cleveland, 3; ženski misijonski krožek v Gilbertu (po Mrs. Anici Tushar) od prireditve na mis. nedeljo, 50 277.—

Posameznikom 1749.43 dl.

Vsem darovano v sklad 2553.52 dl.

Skupaj sklad 1968 4302.95 dl.

PS.: Tričlanska slovenska kolonija v Quincy, Illinois, je poslala po Fr. Jožefu Ferkulju indijskim misijonarjem v 1968 pomoč v sv. mašah in darovih v znesku 1066 dolarjev.

MISIJONSKI DAROVI

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE OZIR. MISIJONSKI KOLEGIJ

N. N., St. Rupert, Kanada, 17 kan. dolarjev; Vida G. de Petrič, Argentina, 1.000.— pesov; Mr. Matt. Tekavec, Združene države, 2 dol.; Alojzija Humar vd. Pocarini: za vzdrževalnino dveh dijakov Misij. kolegija, 50.000 Lir, in ista za Baragovo misijonišče, 50.000 Lir; za vzdrževanje misij. bogoslovca, N. N., Toronto, 175 dolarjev.

TISKOVNI SKLAD KM

U.S.A. (v dol.): Mr. and Mrs. Frank Kastelic, Chicago, 5 dol.; Danijel Kranjc, 2; Lojze Zorenc, 1; Mr. Anton Jeglich, 0.50; Antonia Trepal, 2. Rev. Rudolph Urbič, 3; Mary Hudolin, 2.

V SKLAD ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

Vida g. de Petrič, Villa Madero, Argentina, 1.000.— pesov; Marija

Ilija, Venezuela, 30 dol.; N. N., Toronto, 10 dol.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Č. g. Francu Buhu CM, Madagaskar, č. g. Stanko Skvarča, Luján, 1.097.— pesov; za vse slovenske madagaskarske misijonarje, N. N., Luján, 100 dol. = 35.000 pesov.

ZA MISIJONE

Lojze Vrtačnik, Cleveland, ZDA, 20 dol.; družina Kokalj, v zahvalo Baragu (Argentina), 1.000.— pesov, Jožica Mulc, 200.— pesov.

ZNAMKE ZA MISIJONE

Helena Loboda, Ramos Mejía; Lampret Polonca, Buenos Aires; N. N., po Dušnopastirski pisarni, Buenos Aires; Neimenovani iz Morona; Jožica Mulc.

VSEM TISOČKRAT BOB POVRNI!

POROČILO O SKLADU ZA LETO 1968

Dohodki	11.620.— dol.
Izdatki: Stroški poslovanja	215.51 dol.
Naročnine in pošiljke knjig	485.— dol.
Razdeljeno misijonarjem v denarju ..	10.919.49 dol. 11.620.— dol.

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Skupaj
<i>Japonska</i>			
o. Kos Vladimir, DJ	10	200	210
s. Jančar Katarina, usm.		70	70
s. Kardinar Benjamina, usm.		70	70
Zupančič Jožefa, usm.		70	70
<i>Formoza</i>			
s. Brilej Rozalija, p. v. duš		70	70
dr. Janež Janez, mis. zdr.	5	140	145
s. Langerholz Kalista, FMM		100	100
s. Miklavčič Anica, kanos.	154.67	100	254.67
o. Rebol Franci, marykn.	10	200	210
<i>Hong Kong</i>			
č. g. Joško Geder, SDB		150	150
s. Kosovel Ernesta, kanos.		70	70
č. g. Pavlin Stanislav, SDB	37	200	237
<i>Siam, Vietnam, Java, Malasia</i>			
s. Hočevar Deodata, OSU		100	100
č. g. Majcen Andrej, SDB	135.22	200	335.22
s. Novak Frančiška, OSU		100	100
s. Pirc Ksaverija, OSU	35	100	135
s. Pokovec Leonija, FMM		70	70
<i>Indija</i>			
č. g. Bernik Pavel, SDB ..		200	200
o. Cukale Jože, DJ	60.50	200	260.50
o. Demšar Lojze, DJ	85	200	285
o. Ehrlich Janez, DJ		100	100
br. Germek Janez, DJ		70	70
br. Kešpret Ivan, SDB		100	100
s. Kajnič Magdalena, loret.	233	100	333
s. Medvešček Terezija, Hči Mar. P. ...	44	100	144
o. Poderžaj Stanko, DJ	93.50	200	293.50
s. Resnik Konradina, Dragoc. Krvi		70	70
br. Udovč Janez, DJ		70	70
br. Vidmar Leopold, DJ		70	70
br. Zabret Ludvik, SDB		70	70
s. dr. Zalaznik Miriam, IBMV	57	100	157
<i>Pakistan</i>			
s. dr. Žužek Rezka, SCMM	160	160	320

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Skupaj
<i>Afrika</i>			
o. Bratina Franc, FSC	22	200	222
s. Bregar Brigita, OSU		70	70
o. Čuk Emil, IMC		200	200
gdč. Herzog Zinka, laična misij.		190	100
br. Kerševan Karel, CM		70	70
br. Kerševan Marcel, CM		70	70
o. Kladnik Albin, FSC		200	200
o. Kokalj Jože, DJ	232	200	432
s. Lesjak Ksaverija, OSU	277	100	377
s. Novak Vincencija, oblatinja		70	70
o. Oballa Ivan, IMC	130	200	330
o. Ošnjak Lovrenc, FSC		150	150
s. Pogorelec Elizabeta, oblatinja	50	70	120
br. Poznič Valentin, FSC		70	70
br. Pregelj Franc, DJ		70	70
br. Rovtar Jože, DJ	16	100	116
fr. Rozman Stanko, DJ		200	200
o. Rudež Radko, DJ		70	70
s. Silvester Marija, p. v. d.		150	150
s. Škerlj Gloria, OSU	50	70	120
s. Šteh Alojzija, oblatinja		70	70
s. Šteh Benigna, oblatinja		70	70
o. Tomažin Lovro, DJ	6	200	206
s. dr. Žužek Janja, SCMM	41	100	141
s. farm. Žužek Silva, SCMM		150	150
<i>Madagaskar</i>			
č. g. Buh Franci, CM	495	200	695
č. g. Česnik Silvo		200	200
s. Mrhar Marjeta, usm.	213	150	363
s. Pavlič Vincencija, usm.		70	70
s. Pavlišič Božena, usm.		70	70
s. dr. Rojc Justina, usm.		100	100
s. Šeme Danijela, usm.	64.60	70	134.60
č. g. Štanta Ivan, CM	163	200	363
<i>J. Amerika</i>			
s. Černe Serafina, marib. šolska sestra .		70	70
s. Fideršek Tobija, isto		70	70
Skupaj	2.879.49	8.040	10.919.49

V tem pregledu smo vpoštevali samo tiste za slovenske misijonarje prejete oziroma njim oddane vsote, ki so šle preko centrale Slovenske misijonske zveze oziroma njenega poverjenišтва v Združenih državah (č. g. Karel Wolbang CM). Tako ne upoštevamo lepih vsot, ki jih je misijonarjem naravnost poslal župnijski misijonski krožek v Torontu, rojaki iz Montreala, Trsta, Gorice, itd., ki bi znesle tudi nekaj tisočev dolarjev.

VSEM DAROVALCEM IN POSREDOVALCEM BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provinčia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 900 pesov, podzorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Andrej Prebil CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

300 DOSMRTNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV v pomoč Misijonskemu kolegiju Baragovega misijonišča

7 novih dosmrtnih naročnikov se je javilo od zadnjič, in sicer dva iz Gorice, dva iz Argentine in trije iz USA.

Iz Argentine so: Pintar Valentin in N. N., San Justo. Iz Gorice sta: Jože Šuligoj in Francka Hladnik. Iz USA pa: Miss Marija Kacijan, Mr. in Mrs. Frank Kastelic in č. g. Jože Ferkulj.

S tem se je število vseh v tej akciji prijavljenih dosmrtnih naročnin dvignilo na 217 in jih do končnega cilja 300 manjka še 83.

Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtnne naročnine	Plačane dosmrtnne naročnine	Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtnne naročnine	Plačane dosmrtnne naročnine
Argentina	437	70	59	Francija	53	9	3
ZDA	398	65	48	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	14	J. Amerika			
Italija	313	50	24	(ostala)	34	5	4
Kanada	288	47	54	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	7	Evropa (ostalo)	15	3	1

SKUPAJ 217 dosmrtnikov)

Vsem novim priglascencem za njih velikodušnost in ljubezen do misijonske stvari iskreni Bog plačaj!

Resnico je treba iskati na način, kakor je primeren dostojanstvu človeške osebe in njeni družbeni naravi, to se pravi s svobodnim iskanjem, s pomočjo pouka in vzgoje, z medsebojnim občevanjem in razgovorom. Na te načine namreč ljudje drug drugemu odkrivajo resnico.

Izjava o verski svobodi

Carreo Argentino Svc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires